

изведнажъ съ силенъ „лъвски скокъ“, се хвърля върху гърба на жертвата си. Силнитъ му зъби се забиватъ като длета въ вратата на нещастното животно и за мигъ здравия и дебелъ вратъ е прегризанъ.

Ако при своя пръвъ скокъ лъвътъ не успѣе да хване животното, не го следи гичичичикъ. Царя на животнитъ не се унижава да тича подиръ своитъ жертви.

Лъвътъ напада и на домашнитъ животии, но около селищата и кошаритъ идва къмъ полунощъ. Арабитъ казватъ, че преди да навлѣзе въ селището или кошарата, лъвътъ изревава три пжти, вѣроятно да предупреди животнитъ и тѣхния господарь, че идва да си вземе жертвата.

За да изучимъ по-добре лъва и начина по който той си лови плячката, нека видимъ какво ни разказва великия Ал. Бремъ.

Бремъ казва: „За да познаемъ добре лъва нека да се пренесемъ въ нѣкое степно село въ източенъ Суданъ, или въ лагера на нѣкое скитническо арабско племе. Тукъ ние ще видимъ чудно хубавата Африканска нощъ, нарушавана отъ рева на лъва. При залѣзъ на слънце скитническитъ племена — овчари, вкарватъ стадата си въ високо оградениъ си кошари. Настава нощъ. Овцетъ блеятъ и свикватъ агнетата за да ги нахранятъ. Около имъ зорко пазятъ зли кучета... и ето изведнажъ кучетата лавватъ, събиратъ се отъ всички страни и се понасятъ въ ношната тъмнина. Чува се шумъ на непродължителенъ бой, яростенъ лай, хъркане, после победоносни викове... Това е гърбавата хиена, която броди около лагера и която следъ кратко съпротивление избѣгва предъ храбритъ пазители на лагера — кучетата. Леопарда едва би билъ по-щастливъ предъ злитъ кучета.

Но следъ туй, всичко затихва. Женитъ и децата сж вече заспали въ палаткитъ. Мжжетъ привършвайки последнитъ си работи се отправятъ и тѣ на почивка. Кучетата, уморени отъ непрекъснато дневно тичане, сж задремали вече. Полунощъ преваля...

Внезапно, като грѣмъ отъ ясно небе, ношната